

Karakterstrijd

Tim's hell: van Alaska naar Mexico

Marco Verkooijen

ISBN: 978 90 8666 446 7

NUR: 330, 341

© 2018, Marco Verkooijen

Mosae Libro, Maastricht

www.boekenplan.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

***I close my eyes,
only for a moment and the moment's gone.
All my dreams pass before my eyes, a curiosity.
Kansas, Dust in the wind, 1977***

Al geruime tijd zag ik de kustlijn. In de azuurblauwe oceaan onder me dobberden eilanden waarop dichte naaldbossen doorsneden werden door wild stromend water. Links van me leek de zon gedooft te worden door het ogenschijnlijk rustige water van de oceaan, rechts lichtten enorme gletsjers op in het zonlicht. Ze vormden een aangenaam contrast met het eindeloze donkergroene achterland dat werd overheerst door bergen van duizenden meters hoog. Het was een oeroude wildernis waar geen spoor van onze moderne beschaving te vinden was.

Ik werd overvallen door een intens gevoel dat me piepklein maakte en me diep raakte. Alsof iets ongrijpbaars me onder controle had en me een andere kijk op het leven gaf.

Net voordat het vliegtuig de landing inzette, draaide het weg van Mount McKinley, met 6194 meter de hoogste berg van Noord-Amerika. Ik keek uit over een immens sneeuwveld en kneep mijn ogen samen. Ik vond dat het paradijs er zo uit moest zien: oneindig, wit, izig, maagdelijk, puur en ongecultiveerd. Het gevoel dat je volledig overgeleverd bent aan de wetten van de natuur. Je uren kunt dwalen in een wereld waarin er visueel niets lijkt te veranderen, maar waarin je continu vecht tegen wisselende omstandigheden als kou, wind en zon. Een landschap waarin je jezelf steeds moet aanpassen om te

overleven. Een wildernis waar je met recht van kunt genieten achter een vliegtuigraampje met een goed glas wijn. Het luchthavengebouw van Anchorage, Alaska kwam in zicht. Ik voelde het kippenvel op mijn armen en haalde nog één keer diep adem. De reis kon beginnen of beter gezegd, de revalidatie kon beginnen.

Als kind al had ik de behoefte de wereld om me heen te verkennen. De straat waarin ik woonde noemde ik Nederland. Jarenzeventigrijtjeshuizen, recht toe recht aan met aangeharkte plantsoenen waar alle bewoners elkaar kenden. Hoe saai. Ik wilde de straat verderop verkennen, dat was Frankrijk, daar moest het leven toch veel mooier zijn? Om er te komen moest je het pad langs de appelboomgaard van boer Hendriks volgen, een grote zeikerd die regelmatig onze ballen lek prikte als er weer eentje bij hem in de tuin was beland. Van mijn ouders mocht ik niet in die straat komen.

Op een zomerse dag, ik moet toen zeven zijn geweest, had ik de stoute schoenen aangetrokken en was met mijn buurjongen Jeffrey naar Frankrijk gegaan. De huizen waren er groter, er was een speeltuin en ik kan me herinneren dat de mensen er vriendelijker waren. De zon scheen er terwijl het toch echt bewolkt was toen we ónze straat verlieten. Het was mijn vader die me er vond en me kwaad vertelde dat dit de laatste keer was dat ik op eigen gelegenheid naar de Zwanensingel, Frankrijk dus, was gegaan. Ik kon direct naar bed. Ondanks dat was ik trots en overviel mij een enorm gevoel van vrijheid.

Mijn volgende bestemming zou Amerika worden, de Valendries, een buurt aan de andere kant van het dorp. Ik had jongens uit die buurt gesproken. Ze hadden me verteld dat daar zoveel ruimte was dat er wel honderd kinderen tegelijk konden spelen. De buurt lag aan de rand van het bos en de stuifduinen reikten oneindig ver. De kinderen mochten veel meer van hun ouders omdat er minder verkeer was. Een jongen vertelde mij dat hij er ooit een hert en twee vossen had gezien.

's Avonds in bed dacht ik aan Amerika; het moest er snel van komen, want de volgende bestemming zou Australië zijn, een dorp verderop waar ik slechts één keer met mijn vader was geweest. Australië was de kers op de taart. Maar om daar te komen moest je de Randweg oversteken en dat was echt te gevaarlijk.

Ruim twintig jaar later was het echte Australië mijn eerste grote reisbestemming. De enorme leegte en oneindigheid van de outback hadden grote indruk op me gemaakt. De herinneringen aan de zonsondergangen die de wereld om je heen roze kleuren, zijn onuitwisbaar. Ook het lot van de Aboriginals had een enorme indruk op me gemaakt. De oorspronkelijke bewoners van Australië zijn als een onbeduidend ras weggestopt in reservaten, vechtend voor hun eigen grond en rechten.

Een volgende bestemming moest Alaska worden: een land met slechts 800 duizend inwoners, zo groot als West-Europa en daarmee de grootste staat van de Verenigde Staten. Het land van zalmvangende grizzlyberen, wildernis en avonturiers, van gelukszoekers vooral. Ik wilde verdwalen

in de ongerepte natuur, het onbekende tegemoet gaan, gevangen worden door water, wind en ijs. Voelen wat Eskimovolkeren en indianenstammen 12 duizend jaar geleden meemaakten toen zij via de Beringlandbrug, de toen dichtgevroren Beringstraat, Alaska binnenkwamen. Dat deze reis er zo snel van moest komen is triest, maar daarom niet minder mooi. Haar dood had me diep geraakt waardoor ik me genoodzaakt voelde te vertrekken. Een dubbel gevoel.

De lange vlucht en de indrukken van Anchorage, met een kleine 300 duizend inwoners de grootste stad van Alaska, hadden hun tol geëist. Ik had moeite mijn ogen open te houden en wilde mijn bed opzoeken. Mijn hongergevoel won. Ik vond een typisch Amerikaanse kroeg en bestelde een hamburger en een biertje.

Countrymuziek galmde door de druk ingerichte saloon. Ik meende Don Williams te herkennen met het nummer *Lord have mercy on a country boy*. Countrymuziek was me met de paplepel ingegoten. Als kind stonden de zondagochtenden in het teken van deze muziek. Bij het krieken van de dag zette mijn vader vol enthousiasme de bandrecorder aan om een reeks countrynummers door de woonkamer te laten schallen. Mijn zus en ik probeerden, met de staart tussen de benen, te ontsnappen. Nummers van Kenny Rogers en Hank Williams zijn echter niet aan ons voorbij gegaan. Ik glimlachte bij deze herinnering. Ik kon deze muziek nu wel waarderen, zeker in de setting waarin ik me nu bevond.

De muziek had een aangenaam warme klank door het vele hout in het interieur: eenvoudige tafeltjes en brede,

comfortabele stoelen. Het restaurantgedeelte, waar het rook naar bier, ketchup en zeepsop, was gevuld met locals en een handvol toeristen. Aan de bar, die volledig behangen was met kentekenplaten uit de Verenigde Staten, zat een viertal stamgasten. Trieste figuren zoals je vaak ziet in dorpscafés. Drie van hen keken strak voor zich uit, waarschijnlijk verdoofd door de alcohol. Nu en dan veranderden ze van positie nadat ze hun cowboyhoed omhoog hadden geduwd of een flinke slok van hun bier hadden genomen.

Mijn oog viel op nummer vier van het gezelschap die voorover lag te slapen met zijn baard diep in zijn pul bier. Aan de kleur van het bier te zien, lag hij daar al een tijdje. Ik schrok toen hij abrupt wakker werd. Mijn tafeltje was slechts twee meter van hem verwijderd. Hij veegde het bier uit zijn baard, liet een ferme boer en barstte uit in een bulderende lach. Zijn gebit had dezelfde structuur als het toetsenbord van de piano in de hoek. Ik voelde plaatsvervangende schaamte opkomen die werd versterkt toen hij me een vette knipoog gaf. Zo een waarbij het hoofd schuin wordt gehouden en de gehele linkse kant van het gezicht, inclusief de linkse mondhoek meebeweegt met het dichttrekkende oog. Ik hoorde de gasten lachen en keek om me heen om te laten zien dat ook ik het grappig vond. Ik besepte dat ik dat deed met het schaamrood op mijn kaken.

Dat was het moment waarop ik haar zag. Ze zat aan het tafeltje schuin achter me met twee andere meiden. Ze keek me diep in mijn ogen en ik genoot van haar stralende glimlach. Het was of ze zo haar medelijden met me wilde

tonen. Terwijl ze ogenschijnlijk nerveus haar blonde haren achter haar oren frommelde, bleef ze glimlachen. Haar mooie witte tanden waren een aangenaam contrast met de pianotoetsen in de mond van de man met baard. Haar strakke, wijdgeopende blouse gaf me goed zicht op haar borsten. Het gaf haar iets ordinairs. Jammer genoeg ontkrachte haar degelijke spijkerbroek deze indruk. Ik bespeurde een licht gevoel in mijn hoofd en een prettige kriebel in mijn onderbuik. Haar glimlach hield nog even aan waarna haar blik langzaam afgleed naar de andere meiden. Het prettige gevoel zette zich om in een dringende behoefte. Een verlangen om haar mee te nemen naar mijn hotelkamer en haar een briljante, bloedgeile nacht te bezorgen. Een perfecte doelstelling voor deze avond. Ik keek nog even om, zag dat ze mijn glimlach waardeerde waarna ze haar gezicht wegdraaide.

Ik was verheugd een leuke meid gesignaleerd te hebben. Een open blik, tikkeltje ordinair maar bloedmooi. Werk aan de winkel. Ik had deze gedachte nog niet verwerkt of ik werd overvallen door een klotegevoel: fake, goedkoop, teleurgesteld, kortom precies hoe ik me de laatste vijf jaar had gevoeld. Dit was exact de reden waarom ik deze reis wilde ondernemen.

– Jezus man, wat kun je toch een lul zijn. Altijd bezig met prestige. Bezig met lust en bevrediging. Met doelen stellen. Jezelf bewijzen. Voor wie? Voor jezelf? Vraag je eerst eens af wie je bent. Tim van Leeuwen, 38 jaar. Klootzak die je bent. –

***Now where did you find her? Among the neon lights.
That haunt the streets outside. She says, Stay with me.
Inxs, Beautiful girl, 1992***

Toen het orgasme zich aankondigde, ontspande ze haar bekken. Vanuit haar positie boven op me, keek ze me plagend aan. Ze snapte het spelletje. Ze boog zich voorover en gaf me een tongzoen die eeuwig leek te duren. Met mijn rechterhand streelde ik haar billen die langzaam maar met een constant ritme op en neer bewogen. Mijn linkerhand gleed over haar borsten en zorgde ervoor dat haar gekreun luider werd. Toen ze haar bekken dreigde aan te spannen draaide ik haar met een wilde beweging onder me. Het was zij of ik. Ze accepteerde het.

Omdat ik haar tatoeage, een slang die boven haar navel begon en eindigde in haar lies, slecht kon zien, legde ik haar rechterbeen in mijn nek. Bij iedere stoot leek de slang zich in beweging te zetten alsof hij me ieder moment kon bijten. Ik voelde de adrenaline door mijn lichaam stromen die in mijn onderbuik tot ontploffing leek te komen. Terwijl ik gestaag doorstootte, kustte ik haar onderbeen. De geur van leren cowboylaarzen streelde mijn zintuigen en gaf het hele spel een extra dimensie. Ze pakte mijn hand en leidde deze via haar borsten en buik verder naar beneden. Ik voerde het tempo op, van mijn hand, van mijn lichaam. Mijn hartslag ging sneller en sneller. Mijn nagels zette ik dieper in haar borsten. Ze kreunde, gilde, sloot haar ogen en gaf zich over.

Ze was al aangekleed toen ze mijn onderbroek naar me toe gooide. Haar ogen twinkelden toen ze bij me kwam liggen. Ze wreef door mijn borsthaar. Haar mond raakte mijn oor. 'Stay with me', fluisterde ze.

Ik reageerde door mijn ogen te sluiten. Ik voelde haar teleurstelling. Even was ze stil, maar snel kwam de verwachte boosheid.

'Is dit je manier om met vrouwen om te gaan?'

Ik ontkende maar ze wist dat ik loog.

'Weet je hoe kwetsend dit is', vervolgde ze. 'We zijn nu enkele dagen bij elkaar, hebben een superleuke tijd gehad, goed gegeten, veel gelachen en zijn samen dronken geworden. Onze mooie gesprekken hebben me diep geraakt. Toch heb ik steeds het fucking gevoel gehad dat je maar met één missie bezig bent. Je hebt me verdomme meegesleurd naar je succes.'

Haar stem werd luider.

'Was deze neukpartij je doel? Was dit orgasme je succes? Complimenten. We zullen je kwakkie op de *wall of fame* plakken. Je geeft geen enkele blijk van respect, geen enkele aanwijzing dat je om me geeft en verder met me wilt. Ik heb je verdomme aangeboden om een tijd bij mij in Alaska te komen wonen. Nog geen enkel serieus antwoord heb ik van je gehad.'

Mijn ontmoeting met Jenny, tijdens mijn eerste avond in Anchorage, had inderdaad geleid tot enkele geweldige dagen waarop ze me de stad had laten zien. We bezochten musea, pikten de mooiste terrassen, dronken de lekkerste biertjes en droomden weg in het stadspark. Ik was verbaasd

hoe ruimdenkend ze was, vrijgevochten, zeker voor Amerikaanse begrippen. Ze was enthousiast, open, spontaan en mooi en ik merkte dat ze verliefd op me begon te worden. Ik voelde me schuldig. Ik bedoel: ik vond haar geweldig, maar ik kon haar verliefdheid niet beantwoorden terwijl ik dat wel probeerde te forceren, klaarblijkelijk omdat ik haar zo aantrekkelijk vond. Deze vrijpartij was voor mij de kers op de taart, het hoogtepunt van een paar mooie dagen maar ik besepte dat deze kers een wrange nasmaak had.

Jenny bewoonde een luxeappartement in Anchorage en had me gevraagd om tijdens mijn verblijf bij haar in te trekken. Van daaruit zouden we samen Alaska ontdekken.

Ze had het me gevraagd toen we aan het eten waren in het SHERATON-hotel vanwaar we uitzicht hadden over het noordelijk deel van de stad en de wildernis die geduldig op me lag te wachten. Ze had me lief aangekeken en daarbij mijn ringvinger in haar mond gestopt. Ik had spontaan gereageerd al was het maar omdat ik van natte ringvingers hou. Achteraf iets te spontaan, denk ik. Ik was bang dat ik haar hoop had gegeven.

‘Het is niet wat je denkt, Jenny’, reageerde ik.

Ik besepte dat ik haar met deze woorden nog kwader zou maken. ‘Het is niet dat ik je niet leuk vind, maar ...’

‘Wat bedoel je nu?’ onderbrak ze me. ‘Wat ben je toch een wazige lul.’

Ik sloeg de dekens met een flinke zwaai van ons af en stapte pissig het bed uit. Ze had me op mijn gevoelige plek geraakt.

‘Kappen nu met dat eeuwige gezeik’, schreeuwde ik terug terwijl ik de bierflesjes van de tafel sloeg om direct daarna spijt te krijgen van mijn reactie. Ik wist dat ze gelijk had. De laatste vijf jaar was ik op alle fronten als een enorme klootzak door het leven gegaan, continu bezig met scoren en met het strelen van mijn ego. In mijn carrière had ik een obsessieve drang om hogerop te komen, geforceerd en vaak ten koste van anderen. Ik wilde status en aanzien, reed in grote, dure auto’s en was erop gefocust om zoveel mogelijk wijven te scoren. Waarom ik rond mijn drieëndertigste ineens zo veranderd was heb ik nooit begrepen. Het had ook nooit goed gevoeld. Weliswaar had ik kortstondige gevoelens van euforie, maar de laatste vijf jaar was ik zelden gelukkig geweest.

Jenny had alle recht om op te staan, mij een klap op mijn bek te geven en het hotel te verlaten. In plaats daarvan bleef ze liggen en draaide zich van me af. Ze huilde.

‘Tim, wie ben je in hemelsnaam? Wat wil je met je leven?’ vroeg ze snikkend. ‘Ik heb het gevoel dat achter dat geforceerde klotegedrag van je een superfijn persoon zit. Ik merkte het in gesprekken waarin het niet ging over je carrière. Gesprekken over kleine, simpele dingen die spontaan ontstonden door wat we zagen of hoorden. De momenten dat we niet meer bijkwamen van het lachen om de meest onnozele dingen. Dat waren de momenten waarin jij het meest relaxed was en ik me fijn voelde en dicht tegen je aan wilde kruipen.’

Haar woorden waren confronterend en emotioneerden me. Ik wist dat ze gelijk had. Ze stond op, zette de bierflesjes terug en vroeg zachtjes: 'Zie ik je vanmiddag nog?'

Ik knikte en glimlachte.

'Allright, see you at noon', zei ze wat opgewekter.

Haar cowboylaarzen maakten een bonkend geluid toen ze de trappen van het hotel afliep. Dezelfde laarzen waar ik afgelopen nacht aan had mogen ruiken.

Een oude, stoffige wekkerradio gaf aan dat het tien uur in de ochtend was. Ik had een uur naar het plafond liggen staren. Was ik voldaan? Vond ik haar leuk? Was ik blij haar vanmiddag weer te zien? Ik wist het niet. Het was één grote chaos in mijn hoofd. Jenny's aanbod om een tijd bij haar in te trekken was zo slecht nog niet. Mijn onderkomen zou geregeld zijn en Anchorage was een ideale plaats om Alaska te verkennen, hoewel minder avontuurlijk dan alleen rondtrekken. Ik zou Jenny en haar slang continu bij me hebben. Liefde? Lust? Ik vond haar woest aantrekkelijk maar besepte dat ze ook divagedrag kon vertonen. Ze was zorgzaam en geïnteresseerd, maar in gesprekken kon ze erg druk zijn zonder echt de diepte in te gaan. Maar voordat ik haar ga beoordelen, dacht ik, lijkt het me verstandig eens kritisch naar mezelf te kijken.

Ik zuchtte en keek nog steeds naar het plafond. Ik dacht aan de nacht, enkele jaren geleden, dat ik als een zombie op de heide bij Groesbeek had gelegen, volledig versuft door drank en cocaïne. Compleet van het padje af. De hele nacht moet ik daar gelegen hebben in mijn eigen kots en pis, doorweekt van kou en regen. Toen ik bij kennis was